



32 ára gamli Jóhan Eliassen hevur starvast sum ruskinnsavvari í umleið 11 ár

gott, er ein av størstu motivatiónsfaktor-unum hjá Jóhan Eliassen tað sosiala, sum kann tryggja trivnaðin í bilinum.

- Mann hevur jú bara tveir starvsfelagar, sum mann sær. Tí hevur tað eyka týðning, at mann finnur væl útav tí saman. Nú havi eg sum avloysari skift ímillum fleiri bilar, og eg haldi sum heild, at vit duga nokkso væl at hugna okkum.

Mann kann næstan róliga siga, at tað bara er hugflogið, sum setur mørk hjá innsavnarunum.

- Onkuntíð hava vit sett okkum at grilla ein góðan summardag. Tá tað var "International Suit Up Day" í fjør, fóru vit allir inn í Bláa Kross og keyptu okkum klæðning og hvíta skjúrtu, og so fóru vit til arbeiðis í tí. Tað var stuttligt, og vit finga eisini nógvar viðmerkingar frá fólki á gøtuni, og onkur bjóðaði okkum enntá inn til vaflur, sigur hann og leggur aftrat, at teir flestu innsavnararnir plaga at tíma slíkt.

Ein fyrimunur, sum innsavnarar virðismeta, er, at teir skipa sítt arbeiði sjálvir.

- Tað er sjáldan, at vit hava pausur, men av tí, at eingin arbeiðsgevari stendur og bíðar eftir klockuni, kunnu vit avgera pausurnar sjálvir. Um vit t.d. eru í Runavík, so skulu vit bara rudda alla Runavíkina uppá ein dag. Eingin leggur í, um vit sita ein tíma til kaffi onkrastaðni, so leingi vit gera okkara arbeiði, sigur Jóhan Eliassen.

Rennur skjótari í regni

Sum ruskinnsavvari má mann finna seg í, at veðrið í stóran mun avger arbeiðsumstøðurnar og dagin hjá einum. Mann fær ikki savnað rusk innandura, so teir mugu vera klárir óansæð veðrið. Jóhan Eliassen ásannar, at hugurin ikki altíð er serliga góður at fara til arbeiðis, tá tað regnar í fleiri dagar á rað.

- Løtan, tá mann skal úr bilinum og út í regnið fyrstu ferð á degnum, er ikki so spennandi. Men aðru ferð er beinanvegin betri, tí sjálvt um mann verður vátur, verður

ur mann ikki kaldur, tá mann rørir seg so nógv. Tað hevði verið meira óbehagiligt at arbeiðt kaldur, og tí er tað ikki so galið at arbeiða í regni sum ruskinnsavvari. So rennur mann bara tað skjótari fyri at blíva enn heitari og sleppa fyrr heim, sigur Jóhan Eliassen.

Men einki er sum at vera til arbeiðis ein góðan summardag.

- Serliga er tað deiligt at arbeiða ein summardag, tá tað er sól og gott veður. Mær dámar væl at arbeiða úti.

Summi eru ongantið nøgd

Tey flestu húsarhald hava onkuntíð roynt, at skrelliposin ikki verður heintaður. Tað kann vera frustrerandi, men orsøkin er sum allar oftast, at posin er ov fullur. Avleiðingin av, at posin ikki verður tikin, kann vera ónøgdsemi.

- Vit koma meira ella minni í samband við øll fólkin í samfelagnum. Tí hittir mann eisini onkuntíð tey, sum eru minni diplomatiskt, um mann kann siga tað soleiðis. Tað er altíð onkur, sum ikki er nøgdur.

Tað er ikki fyri stuttleikar, at posin ikki verður tikin.

- Um ein posi er ov fullur, fáa vit ikki borið hann. Bæði tí hann er tungur, og tí vit ikki fáa tikið um hann. Tá skriva vit ein seðil, har vit siga, at har er ov nógv í, men tey allar flestu eru skiljandi og respektfull, sigur fuglfirðingurin.

Hóast tað hoyrir til undantøkini, so kunnu fordómar um starvið eisini stinga seg upp, eins og tað ger á øllum øðrum yrkisøkjum. Jóhan Eliassen vísir á eina niðrandi viðmerking, sum hann onkuntíð hevur hoyrt frá fólki.

- Skrellimaður er ofta tað dømið, mann tekur, tá mann skal vísa á eitt vánaligt arbeiði. Í hesum sambandi siga summi slíkt sum: "Ja ja, onkur má jú vera skrellimaður". Men eg eri ein týpa, sum ikki leggur so nógv í, hvat fólk siga, so

eg velji bara at flenna eftir tí, sigur Jóhan Eliassen, og leggur aftrat, at slíkar viðmerkingar koma sera sjáldan fyri.

- Fólk virða okkum

Ruskinnsavnarar eru ein týðningarmikil partur av gerandisdegnum hjá øllum í samfelagnum, og Jóhan Eliassen leggur merki til, at føroyingar sum heilt duga væl at virðismeta teirra leiklut í samfelagnum.

- Eg haldi persónliga, at føroyingar duga sera væl at virða okkum. Fólk siga onkuntíð við meg, at um lögmaður knappliga fer í feriu í trýggjar mánaðir, finnur eingin ordiliga útav tí. *Men um vit skrellimenn eru vekk í eina viku, so finna øll útav tí, tí so flýtur skrellið allastaðni, fortelur Jóhan Eliassen.*

Hann fær yvirraskandi ofta positivar viðmerkingar frá fólki, sum siga, at ruskinnsavnarar eru undirmettir, tí teir eru millum týðningarmestu arbeiðararnir í landinum.

- Tá tað eru so nógv, sum halda vit eru undirmettir, so eru vit onkursvegna ikki

undirmettir; tvørturímóti. Kanska er tað verri at síggja týðningin í onkrum, sum situr í miðfyrisingini onkrastaðni í Havn. Eg hoyri oftari fólk skeldast inn á kontórfólk í Havn enn inn á skrellimenn, timburmenn ella flakafólk. So um mann veruliga skal finna tey, sum eru undirmett, so eru tað kanska tey. Kanska eg bara haldi hetta, tí eg eri bygðarfólk, flennir hann.

Hann heldur, at ein av høvuðsfaktor-unum í tí, sum ger Føroyar til eitt so gott samfelag, er, at mann í Føroyum dugir at síggja menniskjað aftanfyrir starvið.

- Ein og hvør stjóri í Føroyum hevur roynt at verið skrellimaður, flakamaður ella líknandi. Øll kenna onkran, sum er stjóri ella situr í tinginum, og tí verður spennnið millum tað lægsta og hægsta ikki serliga langt og ikki líka menniskjafjart sum í øðrum londum. Vit bólka okkum ikki í klassar í Føroyum, eins og mann ger í eitt nú Onglandi. Vit síggja menniskjað fyrst heldur enn at síggja starvið fyrst, sigur Jóhan Eliassen.

pature@sosialurin.fo



Jóhan Eliassen dámar væl at arbeiða uttandura. Skjótari hann rennur, skjótari fær hann fri